

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

391.01

Szerző: ~

Hely

Cím: *Háborus pesti képek*

Idő

"1917"

Forrás:

Magyarország

Személy

BP.

917. I. 21

(Hely)

(Idő)

(Oldal)

Háborus pesti képek

— Öltözetek az utcán —

Ormótlan, nagy férficipőkben libeg előttem az asszony. Ismertem látásból, ott lakott mellettem a Meselejtis-utcai szomszédos házában. Volt mindig jó cipője, takaros ruhája, szolid, egyszerű kalapja. Nem tudom kicsoda, hogy van-e ura, vagy van-e foglalkozása, csak találkozni szoktam vele mindig. Most már nem láttam két éve, de észre sem vettem, hogy hiányzik az utcánkól, míg csak ma délelőtt elém nem került. A régi, szűk szabású szoknyája volt rajta, mely alól kellemtelenül éktelenkedett ki a két férficipő. A cipő orra felfelé görbült s az asszony járása olyan volt, mintha a cipője minden pillanatban földhöz akarná vágni a gyöngye kis terhet: a vékony, kicsi, egykor oly takaros külsejű asszonyt. Sebaj azonban! A cipőnek jó talpa volt, csak úgy kopogott alatta a pesti aszfalt.

Szembe találok egy cingár kis fiatalgamberrrel. Amolyan „untauglich” volt szegény a maga beteges külsejével. Mondhatjuk, hogy tisztviselő, vagy egyéb szegény ördög a „fix-fizetéses” társadalomból. Vékony kis teste dacára megszorult rajta a télkabát, szegény csöpp fiatalember, alig tudta benne mozgatni hitvány alakját, mely megnyomorodva hunyászkodott meg a zöldesfakó felöltőben s kü-

lönösen fent a vállnál s a karöltőnél szűkült meg. Pedig a gombokat is egészen a szélére varrták és látni lehetett a régi gombok helyét. A fiatalember mindennek dacára vidáman haladt az utcán. A szűk, farkó, régi, esetlen kabát azért meleg volt.

De jöttek és mentek mellettünk a többiek. A rongyosok, a zilált öltözetűek, a fázósak, a didergősek és nagyon sokan a jól öltözetűek, a magascipős damák, a divatos cipőjűek, a prémeshudás urak, drága szörmékbe csavart drága pesti nőcskék, a finom posztó és kasmirruhás vidéki menyecskék, gyapjuba bagyulált rózsás arcu babák, jól öltözött német kisasszonyok. Aranyian voltak, hogy elveszett közöttük a sok ormótlan cipő, a szűk farkó kabát, az agyongyűrött kalap...

Urias külsejű, de kopottas, didergő, kékre-fagyott kezű asszonyt s egy csöppnyi leánykát kísér a Murányi-utca és Garay-tér sarkán posztoló rendőr végig az Ovoda-utcán. Az asszony kékre-fagyott kezét arca elé tartja, azzal takargatja az utca tömege elől lángoló szégyenét. A kicsi leány sir, fenhangan zokog, kövér, őszinte könnyeseppek gördülnek alá megrémült arcokájára. A cipőcskéje rongyos, de kabátkája még jó. Ugy látszik, megmaradt a régi időkből, talán az idősebb testvérkéjétől örökölte, akinek még volt szép kabátja, mert akkor nem árulták olyan drágán, mint most. A rendőr diadalmasan lépked mögöttük, délcegen hajtja maga előtt az asszonyt és a leánykát, mintha báránykákat teregetne. A rendőr arcán büszke dicséferny ragyog, bajsza

körül gögös mosoly, mintha oda akarná kiabálni a tömegnek:

— Lám, milyen jó, hogy mi itthon maradtunk!

Igaza van. Különbén ki fogná meg az apró bűnök elkövetőit, az inséges idők kénytelen tolvajait? Mi lenne, ha most nem volna „hatósági közeg”, aki beterezné az urias külsejű nőt, a kis leánykát, akik egy darab szappant loptak a Garai-téren?!

Mert, hogy szappant loptak, az bizonyos. A tömeg, a csöcselék vihogva megy utánuk és kárörvendve gunyolódik:

— Kalapos nácsásága, nesze neked, pfuj! Kellott neked szappant lopni?!

Csak egyetlen egy katona veszi pártfogásába őket: